

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
25 octombrie 2020**

**PROCES-VERBAL
de motivare a soluțiilor dispuse în privința contestațiilor la barem
pentru disciplina DREPT PROCESUAL CIVIL
3 noiembrie 2020**

Întocmit de Subcomisia de soluționare a contestațiilor - Drept procesual civil cu privire la motivarea soluțiilor dispuse în privința contestațiilor la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. (4) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia Drept procesual civil.

Pentru concursul de promovare la Curtea de Apel au formulat contestații 112 candidați cu privire la următoarele întrebări:

Proba teoretică:

23 G1 (35 G2, 37 G3, 21 G4), contestată de 11 candidați.
25 G1 (23 G2, 32 G3, 33 G4), contestată de 13 candidați.
26 G1 (40 G2, 23 G3, 23 G4), contestată de 13 candidați.
27 G1 (37 G2, 34 G3, 26 G4), contestată de 2 candidați.
30 G1 (25 G2, 31 G3, 37 G4), contestată de 6 candidați.
32 G1 (39 G2, 30 G3, 31 G4), contestată de 3 candidați.
33 G1 (21 G2, 27 G3, 25 G4), contestată de 2 candidați.
34 G1 (27 G2, 26 G3, 27 G4), contestată de un candidat.
35 G1 (32 G2, 36 G3, 40 G4), contestată de 6 candidați.
36 G1 (30 G2, 21 G3, 36 G4), contestată de un candidat.
37 G1 (36 G2, 28 G3, 30 G4), contestată de un candidat.
39 G1 (34 G2, 29 G3, 39 G4), contestată de 2 candidați.
40 G1 (26 G2, 25 G3, 29 G4), contestată de un candidat.

Proba practică:

46 G1 (48 G2, 48 G3, 46 G4), contestată de 3 candidați.
47 G1 (46 G2, 46 G3, 50 G4), contestată de 2 candidați.
48 G1 (47 G2, 49 G3, 48 G4), contestată de 5 candidați.
49 G1 (50 G2, 47 G3, 49 G4), contestată de 28 candidați.
50 G1 (49 G2, 50 G3, 47 G4), contestată de 80 candidați.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 5 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Proba teoretică:

35 G1 (38 G2, 30 G3, 28 G4), contestată de un candidat.

Proba practică:

50 G1 (46 G2, 50 G3, 46 G4), contestată de 5 candidați.

În soluționarea contestațiilor, Subcomisia de soluționare a contestațiilor a avut în vedere argumentele ce vor fi expuse în continuare cu privire la fiecare dintre întrebările contestate.

1. Proba teoretică - Curte de Apel

a) Întrebarea 23 G1 (35 G2, 37 G3, 21 G4), contestată de 11 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns a întrebării - "În cazul unei cereri evaluabile în bani, înregistrată pe rolul tribunalului, micșorarea de către reclamant a cuantumului pretențiilor, la primul termen de judecată, de la 500.000 lei la 100.000 lei, determină păstrarea competenței tribunalului" - este corectă, potrivit argumentelor ce vor fi expuse în continuare.

În primul rând, varianta de răspuns coincide textului art. 106 alin. (1) C. proc. civ., potrivit căruia instanța legal investită potrivit dispozițiilor referitoare la competență după valoarea obiectului cererii rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior investirii, intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect.

În al doilea rând, considerarea faptului că micșorarea cuantumului pretențiilor era consecința îndreptării unei erori materiale inserate în cererea introductivă, caz în care ar fi fost corectă varianta A de răspuns (susținută și în plan doctrinar), implică adăugarea în enunțul întrebării a unui element circumstanțial, pe care aceasta nu-l prevede. Totodată, ideea formulării unei astfel de cereri adiționale precizatoare [art. 204 alin. (2) pct. 2 C. proc. civ.] exclusiv în scopul eludării competenței materiale de soluționare a cauzei nu reiese din enunțul întrebării, constituind un element adăugat acestuia.

În al treilea rând, competența se apreciază prin raportare la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, acesta fiind momentul investirii, iar nu la primul termen de judecată stabilit în cauză. Împrejurarea că, potrivit art. 131 alin. (1) C. proc. civ., judecătorul, la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, își verifică competența generală, materială și teritorială, nu este de natură să conducă la concluzia că verificarea competenței se va face prin raportare la datele existente la momentul acestui prim termen de judecată (termen care poate nici să nu corespundă cu primul termen fixat în proces în ipoteza în care părțile nu au fost legal citate sau nu pot pune concluzii), ci în funcție de cele existente la momentul investirii instanței.

b) Întrebarea 25 G1 (23 G2, 32 G3, 33 G4), contestată de 13 candidați.

În privința contestațiilor formulate cu privire la această întrebare a fost incident art. 14 alin. (3) din Regulamentul privind desfășurarea concursului de promovare a

judecătorilor, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1.348/2019, potrivit căruia în situația în care membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor apreciază că răspunsul corect este altul decât cel indicat în barem, iar membrii subcomisiei de elaborare a subiectelor sunt de acord, subcomisia de soluționare a contestațiilor adoptă baremele definitive.

În cazul dat, obținându-se acordul membrilor subcomisiei de elaborare a subiectelor, subcomisia de soluționare a contestațiilor a aplicat art. 14 alin. (5) din Regulament, potrivit căruia în ipoteza în care, în urma soluționării contestațiilor la barem, se apreciază că răspunsul corect la una dintre întrebări este în mod evident altul decât cel indicat în barem, fără a fi incidente dispozițiile alin. (6), se corectează baremul și se va acorda punctajul corespunzător întrebării respective numai candidaților care au indicat răspunsul corect stabilit prin baremul definitiv.

Contestațiile au fost admise și, având în vedere că varianta B de răspuns, indicată ca fiind corectă în baremul inițial, nu este corectă, fiind corectă varianta A de răspuns, baremul definitiv va cuprinde exclusiv varianta A de răspuns, punctajul aferent întrebării urmând a fi acordat numai candidaților care au indicat, ca răspuns corect, varianta A, iar nu și celor care au indicat, ca răspuns corect, varianta B.

Varianta B de răspuns a întrebării - "În materia nulității actelor de procedură, nulitatea expresă condiționată poate fi înlăturată prin refacerea actului de procedură cu respectarea tuturor condițiilor legale" - este incorectă, potrivit argumentelor ce vor fi expuse în continuare.

Art. 179 alin. (2) C. proc. civ., a cărui denumire marginală vizează efectele nulității, prevede că, dacă este cazul, instanța dispune refacerea actului de procedură, cu respectarea tuturor condițiilor de validitate.

Refacerea actului de procedură se dispune ulterior desființării sale ca urmare a incidenței sancțiunii nulității absolute sau relative; ipoteza refacerii actului de procedură este distinctă de cea a îndreptării neregularităților acestuia, reglementată de art. 177 alin. (1) C. proc. civ., potrivit căruia ori de câte ori este posibilă înlăturarea vătămării fără anularea actului, judecătorul va dispune îndreptarea neregularităților actului de procedură.

Varianta A de răspuns a întrebării - "În materia nulității actelor de procedură, nulitatea absolută poate fi invocată din oficiu la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau la termenul de judecată imediat următor și înainte de a se formula concluzii pe fond" - este corectă.

Astfel, potrivit art. 178 alin. (1) C. proc. civ., nulitatea absolută poate fi invocată de orice parte din proces, de judecător sau, după caz, de procuror, în orice stare a judecării cauzei, dacă legea nu prevede altfel. Prin urmare, nulitatea absolută poate fi invocată și în intervalul restrâns indicat în cuprinsul variantei A de răspuns; este de observat faptul că varianta A de răspuns nu cuprinde formulări de tipul „nulitatea absolută trebuie invocată (...)” sau „nulitatea absolută poate fi invocată numai (...)”, caz în care ar fi constituit o variantă de răspuns incorectă, ci enunță numai o posibilitate a invocării nulității absolute la anumite momente procesuale.

c) Întrebarea 26 G1 (40 G2, 23 G3, 23 G4), contestată de 13 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns a întrebării - "În materia perimării, ca efect al perimării apelului, hotărârea de primă instanță devine executorie, dar nu și definitivă" - este incorectă, în considerarea a două argumente punctuale:

- nu în toate cazurile hotărârea de primă instanță devine executorie la momentul soluționării apelului, întrucât este posibil ca aceasta să nu conțină dispoziții susceptibile de executare silită;
- hotărârea de primă instanță nu devine executorie ca efect al perimării apelului, caracterul executoriu al acesteia nefiind conferit de soluția de primare a căii de atac, ci de existența unor

dispoziții susceptibile de executare silită în cuprinsul dispozitivului său și de respingerea/anularea/perimarea căii de atac, prin urmare independent dacă aceasta este respinsă ca nefondată sau în temeiul unei excepții procesuale.

Argumentul potrivit căruia uzitarea în cuprinsul întrebării a noțiunilor de "executorie" și "definitivă", invocat în cuprinsul uncia dintre contestații, ar fi de natură să califice întrebarea ca excedând tematicii aprobate pentru examen, nu poate fi reținut, întrucât acestea sunt noțiuni uzuale, de bază, întâlnite, de altfel, în multe alte părți ale Codului de procedură civilă incluse în tematică, fără cunoașterea semnificației cărora nu se poate concepe înțelegerea a numeroase instituții juridice proprii procedurii civile.

Varianta B de răspuns a întrebării - "În materia perimării, cursul suspendării este suspendat timp de o lună în cazul decesului reclamantului, intervenit în ultimele două luni ale termenului de perimare" - este corectă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 418 alin. (2) C. proc. civ., în cazurile prevăzute la art. 412, cursul perimării este suspendat timp de o lună de la data când s-au petrecut faptele care au determinat suspendarea judecătii, dacă aceste fapte s-au petrecut în cele din urmă 3 luni ale termenului de perimare.

În conformitate cu art. 412 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ., judecarea cauzelor se suspendă de drept prin decesul uneia dintre părți, până la introducerea în cauză a moștenitorilor, în afară de cazul când partea interesată cere termen pentru introducerea în judecată a acestora.

În consecință, aplicând coroborat dispozițiile legale specificate anterior la varianta de răspuns indicată rezultă că aceasta este corectă, decesul reclamantului (caz prevăzut de art. 412 C. proc. civ.), intervenit în ultimele două luni ale termenului de perimare [ca atare, în intervalul de trei luni prescris de art. 418 alin. (2) C. proc. civ.], producând efectul suspensiv al cursului perimării.

Argumentul inserat în cuprinsul uneia dintre contestații, potrivit căruia varianta B de răspuns nu este corectă, întrucât este formulată la modul general ca o regulă de drept, nu poate fi reținut, din moment ce particularizarea sa rezultă din menționarea decesului reclamantului, art. 418 alin. (2) C. proc. civ. neintroducând distincții între diversele cazuri de suspendare de drept.

d) Întrebarea 27 G1 (37 G2, 34 G3, 26 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Suspendarea voluntară, când niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă poate fi dispusă și în cazul unei acțiuni pornite de procuror" - este corectă, întrucât și cererilor promovate de procuror în condițiile art. 92 alin. (1) C. proc. civ., în lipsa unor dispoziții legale derogatorii, le sunt aplicabile prevederile de drept comun, între care se enumeră și cea a art. 411 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Suspendarea voluntară, când niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă poate fi dispusă, chiar dacă s-a încuviințat la același termen cererea de amânare formulată de una dintre părți pentru lipsă de apărare" - este incorectă, din moment ce o dată amânată judecata procesului, nu se mai ridică problema suspendării acesteia (în enunțul întrebării, cererea de amânare fiind încuviințată).

e) Întrebarea 30 G1 (25 G2, 31 G3, 37 G4), contestată de 6 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Renunțarea la calea de atac în fața primei instanțe poate fi efectuată în mod tacit" - este incorectă, pentru argumentele ce vor fi expuse în

continuare.

Potrivit art. 404 alin. (1) și (2) C. proc. civ., a cărei denumire marginală este "renunțarea la calea de atac în fața primei instanțe", partea prezentă la pronunțarea hotărârii poate renunța, în condițiile legii, la calea de atac, făcându-se mențiune despre aceasta într-un *proces-verbal* semnat de președinte și de grefier; renunțarea se poate face și ulterior pronunțării, chiar și după declararea căii de atac, prin *prezentarea părții* înaintea președintelui instanței sau a persoanei desemnate de acesta ori, după caz, prin *înscriș autentic* care se va depune la grefa instanței, atât timp cât dosarul nu a fost înaintat la instanța competentă, dispozițiile alin. (1) aplicându-se în mod corespunzător.

Din cuprinsul acestui text legal rezultă că renunțarea la calea de atac în fața primei instanțe implică exercitarea expresă a actului procesual de dispoziție, reglementarea fiind justificată de faptul că în fața primei instanțe nu există cadrul procesual necesar administrării unei probe din care să rezulte o renunțare tacită la calea de atac, etapa judecătii în primă instanță fiind finalizată.

Astfel, art. 464 alin. (3) C. proc. civ., potrivit căruia achiesarea tacită poate fi dedusă numai din acte sau fapte precise și concordante care exprimă intenția certă a părții de a-și da adeziunea la hotărâre, nu-și poate găsi aplicarea decât în ipoteza renunțării la judecata căii de atac în fața instanței investite cu soluționarea acesteia, în cursul desfășurării acestei etape procesuale, căci numai într-un atare cadru este posibilă administrarea probei care să ateste respectiva achiesare.

Varianta C de răspuns - "Renunțarea la calea de atac în fața primei instanțe poate fi efectuată de către avocatul părții, prezent la pronunțarea hotărârii, dacă acesta este împuternicit în mod expres în acest sens" - este corectă, în considerarea următoarelor argumente:

- sintagma "partea prezentă la pronunțarea hotărârii", cuprinsă în art. 404 alin. (1) C. proc. civ., nu impune prezența personală a părții în fața instanței, aceasta putând fi prezentă, ca atare, și prin reprezentant;
- pentru exercitarea de către reprezentant a actelor procesuale de dispoziție, între care se enumeră și achiesarea la hotărârea pronunțată, chiar și în fața primei instanțe, ar. 81 alin. (1) C. proc. civ. impune existența unui mandat special; acest mandat special poate fi acordat avocatului de către parte și înainte de momentul pronunțării hotărârii judecătorești, urmând a fi exercitat sau nu în funcție de interesul concret al părții în raport de soluția pronunțată.

f) Întrebarea 32 G1 (39 G2, 30 G3, 31 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Nu poate fi primit apelul principal declarat de pârâțul care a executat parțial hotărârea prin care a fost obligat la plata pensiei de întreținere către fiul său minor, cu privire la sumele achitate" - este incorectă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 467 alin. (2) C. proc. civ., partea care a executat parțial hotărârea de primă instanță, deși aceasta *nu* era susceptibilă de executare provizorie, nu mai are dreptul de a face apel principal cu privire la dispozițiile executate.

În conformitate cu art. 448 alin. (1) pct. 4 C. proc. civ., hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect sume datorate cu titlu de obligație de întreținere pentru copii.

Coroborând cele două texte legale menționate, ținând cont și de argumentul de interpretare logică *per a contrario*, rezultă că partea care a executat parțial o hotărâre de primă instanță având ca obiect sume datorate cu titlu de obligație de întreținere pentru copii are dreptul

să facă apel principal cu privire la dispozițiile executate.

g) Întrebarea 33 G1 (21 G2, 27 G3, 25 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Se poate dispune trimiterea cauzii spre rejudecare, o singură dată, atunci când, instanța de apel constată că prima instanță a fost incompetentă, iar excepția necompetenței materiale de ordine publică a fost invocată de pârât la al doilea termen de judecată la care a fost legal citat" - este incorectă.

Potrivit art. 480 alin. (4) C. proc. civ., dacă instanța de apel stabilește că prima instanță a fost incompetentă, iar necompetența a fost invocată în condițiile legii, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre judecare instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent ori, după caz, va respinge cererea ca inadmisibilă.

În primul rând, varianta A de răspuns nu este corectă întrucât, în ipoteza dată, cauza nu se trimite spre rejudecare, ci spre judecare, soluționarea pricinii urmând a fi realizată de către o altă instanță decât aceea care a pronunțat hotărârea judecătorească anulată în apel.

În al doilea rând, din datele variantei de răspuns s-ar putea considera că excepția de necompetență materială ar fi fost invocată cu încălcarea art. 130 alin. (2) C. proc. civ.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, o singură dată, atunci când, curtea de apel în soluționarea recursului constată că tribunalul, în mod eronat, a respins apelul ca tardiv, chiar dacă recurentul solicită anularea deciziei recurate, admiterea apelului și evocarea cauzei pe fond" - este corectă, întrucât art. 498 alin. (2) C. proc. civ. este un text special aplicabil numai soluției pronunțate în recurs, necompletându-se cu dispozițiile ce reglementează aceeași ipoteză în apel.

Astfel, potrivit art. 498 alin. (2) C. proc. civ., instanțele prevăzute la alin. (1) vor casa cu trimitere, o singură dată în cursul procesului, în cazul în care instanța a cărei hotărâre este atacată cu recurs a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului. În varianta B de răspuns a întrebării, judecata procesului are loc în etapa procesuală a recursului, iar instanța de apel, în mod nelegal, a soluționat cauza fără a intra în judecata fondului, caz în care este incident art. 498 alin. (2) C. proc. civ., ipoteză în care solicitarea părților în sensul reținerii cauzei spre evocarea fondului nu prezintă relevanță sub acest aspect (este de menționat în acest context și faptul că în calea de atac a recursului singura soluție de desființare a hotărârii recurate este casarea, iar nu și anularea acesteia).

Varianta C de răspuns a întrebării - "Se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, o singură dată, atunci când instanța de apel constată că în mod eronat prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active, iar apelantul a solicitat admiterea apelului, anularea sentinței și admiterea acțiunii, în timp ce intimatul nu a exprimat nicio poziție procesuală" - este incorectă, căci trimiterea spre rejudecare se poate dispune numai în ipoteza în care părțile solicită în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare, potrivit art. 480 alin. (3) teza a II-a C. proc. civ., aspect nerealizat în enunțul întrebării.

h) Întrebarea 34 G1 (27 G2, 26 G3, 27 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Revizuirea este admisibilă atunci când acțiunea în pretenții formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta prezintă înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică, care îi dovedeau calitatea de creditor" - este incorectă, în considerarea argumentelor ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 509 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților.

În conformitate cu alin. (2) al aceluiași articol, pentru motivele de revizuire prevăzute la alin. (1) pct. 3, dar numai în ipoteza judecătorului, pct. 4, pct. 7-11 sunt supuse revizuirii și hotărârile care nu evocă fondul; ca atare, pentru ipoteza pct. 5 nu este supusă revizuirii și hotărârea care nu evocă fondul.

În varianta A de răspuns nu este prevăzută o hotărâre judecătorească asupra fondului și nici care evocă fondul, cererea reclamantului fiind soluționată în temeiul excepției procesuale a lipsei calității sale procesuale active, motiv pentru care aceasta nu este susceptibilă de revizuire potrivit motivului prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.

i) Întrebarea 35 G1 (32 G2, 36 G3, 40 G4), contestată de 6 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Argumentul inserat în susținerea contestației, potrivit căruia întrebarea excede tematicii și bibliografiei aprobate pentru examen, nu poate fi reținut pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Regulamentul (UE) nr. 1.215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din data de 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială este cuprins atât în tematică (pct. VIII - cooperarea judiciară în materie civilă), cât și în bibliografie.

Potrivit art. 47 alin. (1) din Regulament, cererea de refuz al executării se depune la instanța pe care statul membru în cauză a comunicat-o Comisiei, în temeiul articolului 75 litera (a), ca fiind instanța la care se depune cererea.

În conformitate cu art. 75 (a) din Regulament, până la 10 ianuarie 2014, statele membre informează Comisia cu privire la instanțele cărora trebuie să le fie adresate cererile de refuz al executării în temeiul articolului 47 alineatul (1).

Subcomisia de soluționare a contestațiilor apreciază că, din moment ce însuși conținutul Regulamentului (UE) nr. 1.215/2012 face trimitere la informarea statului membru adresată Comisiei cu privire la instanța competentă să soluționeze cererea de refuz al executării, se impune a se considera că o atare informare nu excede tematicii pentru examen; o atare situație este echivalentă celei în care un text legal cuprins în tematică face trimitere la un alt text legal cuprins într-un act normativ ce nu se regăsește în tematică, ipoteză în care nu s-ar putea considera că cel de-al doilea text nu s-ar impune a fi cunoscut și că nu s-ar încadra în tematică.

Informarea statului român comunicată Comisiei cu privire la instanța căreia trebuie să îi fie adresate cererile de refuz al executării în temeiul articolului 47 alineatul (1) se găsește pe site-ul e-justice.europa.eu (site-ul oficial al Uniunii Europene), fiind indicat în acest sens tribunalul; ca atare, calea de atac a apelului va fi de competența instanței ierarhic superioare tribunalului, respectiv de competența curții de apel; este de menționat faptul că și curtea de apel este indicată expres în informarea statului român comunicată Comisiei ca instanță competentă pentru soluționarea apelului exercitat împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță în privința cererii de refuz al executării.

Argumentul inserat în cuprinsul uneia dintre contestații în sensul că recursul este calea de atac susceptibilă de a fi exercitată împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță în privința cererii în discuție nu este întemeiat din moment ce, potrivit art. 466 alin. (1) C. proc. civ.,

hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede expres altfel, în cazul dat nefiind indicată vreo derogare în sensul specificat.

j) Întrebarea 36 G1 (30 G2, 21 G3, 36 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns a întrebării - "Într-un proces introdus pe rolul instanței la data de 11.03.2019, apelul declarat împotriva sentinței de fond, trimis prin poștă, este făcut cu depășirea termenului de apel dacă a fost depus la oficiul poștal a doua zi după împlinirea termenului" - este corectă.

Actul de procedură depus la oficiul poștal a doua zi după împlinirea termenului nu poate fi considerat, în nicio ipoteză, a fi efectuat în termen.

Potrivit art. 183 alin. (1) C. proc. civ., actul de procedură, *depus înăuntrul termenului prevăzut de lege* prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare ori trimis prin fax sau e-mail, este socotit a fi făcut în termen; prin urmare, premisa prezumției conținute de textul legal este aceea ca actul de procedură să fie depus la poștă cu respectarea termenului legal. Data până la care poate fi efectuat actul de procedură este data la care termenul stabilit pentru efectuarea sa se împlinește. Astfel, cu titlu exemplificativ, luând în considerare modul de calcul al termenelor pe zile prevăzut de art. 181 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ., un termen cu durata de 3 zile, care începe să curgă într-o zi de luni se va împlini într-o zi de vineri (vineri fiind ziua împlinirii termenului, chiar dacă această zi este exclusă din durata de 3 zile a termenului).

k) Întrebarea 37 G1 (36 G2, 28 G3, 30 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării - "În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecății acțiunii de fond, instanța competentă teritorial să judece cererea de ordonanță președințială în legătură cu respectiva acțiune, este instanța determinată potrivit regulilor generale" - este corectă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, soluția specificată anterior este cuprinsă în decizia civilă nr. 2816/23.05.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I civilă, ce a făcut parte din tematica aprobată pentru examen.

În considerentele hotărârii judecătorești menționate, instanța supremă a reținut următoarele: "Chiar dacă judecata dosarului având ca obiect constatarea nulității hotărârilor nr. 293/2001 și nr. 647/2002 ale Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate Privată asupra Terenurilor Suceava a fost strămutată de la Judecătoria Galați, nu se poate susține cu temei că, pe cale de consecință, și cererea de ordonanță președințială trebuie să fie soluționată de această instanță, întrucât strămutarea reprezintă o formă de prorogare judecătorească de competență teritorială, care operează numai cu privire la cauza a cărei strămutare a fost cerută, orice alte procese urmând să fie soluționate potrivit regulilor generale de competență teritorială prevăzute de art. 107 C. proc. civ., în speță de art. 53 alin. (2) din Legea nr. 18/1991."

l) Întrebarea 39 G1 (34 G2, 29 G3, 39 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns a întrebării - "În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, în situația în care un reclamant dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să parcurgă toate aceste proceduri anterior sesizării Curtii" - este incorectă.

Astfel, în Hotărârea din 8 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza S.C. Raisa M. Shipping S.R.L. împotriva României (Cererea nr. 37576/05), ce a făcut parte din tematica aprobată pentru examen, s-au reținut următoarele (paragraful nr. 25): "Curtea constată că, în speță, nu se contestă faptul că recursul în anulare pe motiv de nelegalitate a citării, de care reclamanta s-a folosit, era o cale de atac efectivă atât în teorie, cât și în practică și susceptibilă de a-i satisface plângerea. Astfel, *având în vedere jurisprudența sa constantă, potrivit căreia un reclamant care dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să folosească doar una dintre ele* [Moreira Barbosa împotriva Portugaliei (dec.), nr. 65681/01, CEDO 2004-V (extrase), Aquilina împotriva Maltei (MC), nr. 25642/94, pct. 39, CEDO 1999-III], Curtea nu va examina în cazul în care o plângere penală a constituit, în plus, o cale de atac efectivă în speță. Prin urmare, este necesar să se respingă excepția de inadmisibilitate prezentată de Guvern cu privire la acest aspect."

m) Întrebarea 40 G1 (26 G2, 25 G3, 29 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării - "În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că, pentru a determina dacă, în aplicarea art. 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, noțiunea de act extrajudiciar cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și dacă este cazul, de geneza sa" - este corectă.

Considerentul specificat anterior rezultă din interpretarea coroborată a paragrafelor 34 și 35 din Hotărârea Curții, pronunțată în data de 11.11.2015, în cauza C-223/14, ce a făcut parte din tematica aprobată pentru examen.

Astfel, în considerentele hotărârii menționate anterior, Curtea a reținut următoarele:

"Această constatare nu permite însă, prin ea însăși, să se decidă dacă o asemenea noțiune cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private.

Or, în lipsa unei precizări în chiar textul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, pentru a determina în acest scop sfera noțiunii respective, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și, dacă este cazul, de geneza sa".

2. Proba practică - Curte de Apel

a) Întrebarea 46 G1 (48 G2, 48 G3, 46 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Soluționând conflictul negativ de competență ivit între Judecătoria Sectorului 4 București și Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către părți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, a reținut că dispozițiile art. 131 din noul Cod de procedură civilă trebuie interpretate în sensul că, dacă părțile nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată la îndemâna părâtului, nu și la aprecierea instanței" - este corectă.

Astfel, soluția specificată anterior este cuprinsă în decizia civilă nr. 2224/12.06.2014,

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția a II-a civilă, ce a făcut parte din tematica aprobată pentru examen.

În considerentele hotărârii judecătorești menționate, instanța supremă a reținut următoarele: "Se reține că, în speță, *dispozițiile art. 131 din NCPC trebuie interpretate în sensul că, dacă părțile nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna părâtului, nu și la aprecierea instanței.*"

b) Întrebarea 47 G1 (46 G2, 46 G3, 50 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării - "În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție" - este corectă.

Astfel, soluția specificată anterior este cuprinsă în decizia civilă nr. 369/2017, pronunțată de Curtea Constituțională a României, ce a făcut parte din tematica aprobată pentru examen.

În considerentele deciziei menționate, la paragraful nr. 21, instanța de contencios constituțional a reținut următoarele: "Prin urmare, fiind chemată, în prezenta cauză, să verifice constituționalitatea art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, prin al cărui conținut normativ legiuitorul și-a folosit marja sa largă de apreciere, într-un mod maximal, *Curtea își va reconsidera jurisprudența în raport cu acest text legal, tocmai datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție (...).*"

Argumentul inserat în cuprinsul uneia dintre contestații în sensul că întrebarea nu se impunea a fi încadrată la proba practică nu poate fi reținut, având în vedere că întrebările vizând jurisprudența Curții Constituționale nu pot fi formulate decât în contextul particularizat al activității acestui for de contencios constituțional, unicul cu atribuții în soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate.

c) Întrebarea 48 G1 (47 G2, 49 G3, 48 G4), contestată de 5 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns a întrebării - "Curtea de apel va invoca excepția inadmisibilității recursului, pe care o va admite și va respinge recursul ca inadmisibil" - este corectă, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 94 pct. 1 lit. c) C. proc. civ., judecătoriile judecă, în primă instanță, cererile (...) privind raporturile juridice stabilite de asociațiile de proprietari cu alte persoane fizice sau persoane juridice, după caz.

Obiectul cererii specificate în enunțul întrebării se circumscrie sferei reglementate de

textul legal anterior reprodus (raport juridic stabilit între asociația de proprietari cu o persoană fizică vizând plata cotei de contribuție la cheltuielile asociației).

În conformitate cu art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. În procesele pornite anterior datei de 20 iulie 2017 inclusiv și nesoluționate prin hotărâre pronunțată până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, precum și în procesele pornite începând cu data de 20 iulie 2017 și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, precum și în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare.

Prin urmare, hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. c) C. proc. civ. sunt susceptibile exclusiv de apel, decizia din apel nefiind supusă recursului, independent de valoarea pretențiilor deduse judecății; pe cale de consecință, în întrebarea de examen, răspunsul conținând soluția de admitere a excepției inadmisibilității recursului și de respingere, în consecință, a acestei căi de atac extraordinare este corectă.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Curtea de apel va invoca excepția nulității recursului, pe care o va admite și va constata nulitatea recursului pentru lipsa motivării" - este incorectă, ținând cont că din datele întrebării rezultă că reclamanta Asociația de Proprietari X a declarat recurs împotriva deciziei pronunțate în apel, motivul de recurs fiind acela că instanța de apel i-a înrăutățit situația în propria cale de atac; prin urmare, recursul a fost motivat și nu se impunea soluționarea recursului în temeiul excepției procesuale a nemotivării acestuia, instanța de recurs fiind în drept să facă încadrarea motivului invocat într-unul dintre motivele de casare prevăzute de lege; independent de considerentele specificate anterior, excepția inadmisibilității recursului primează în soluționare excepției lipsei motivării acestuia, calea de atac nefiind permisă de lege, indiferent de aspectul motivării sale.

În ipoteza întrebării de examen, cererea de recurs avea caracter inadmisibil, iar nu cererea de chemare în judecată, art. 497 teza finală C. proc. civ. nefiind incident, acest text legal vizând un recurs admisibil.

d) Întrebarea 49 G1 (50 G2, 47 G3, 49 G4), contestată de 28 candidați.

În privința contestațiilor formulate cu privire la această întrebare a fost incident art. 14 alin. (4) din Regulamentul privind desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1.348/2019, potrivit căruia în situația în care membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor apreciază că se impune anularea întrebării din testul-grilă, iar membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor și cei ai subcomisiei de elaborare a subiectelor nu ajung la un acord, baremele de evaluare și notare definitive se stabilesc de către aceste subcomisii reunite, cu votul majorității membrilor; în scopul realizării majorității, președintele comisiei de soluționare a contestațiilor asigură medierea.

Cu privire la contestația vizând această întrebare, subcomisiile reunite, în unanimitate, au hotărât admiterea contestațiilor, motivarea soluției adoptate regăsindu-se în procesul-verbal de motivare a soluțiilor dispuse asupra contestațiilor întocmit de subcomisiile reunite.

Dată fiind soluția de anulare a întrebării, este incident art. 14 alin. (7) din Regulament, potrivit căruia, în situația în care, în urma soluționării contestațiilor la barem, se anulează una sau mai multe întrebări din testul-grilă, punctajul corespunzător întrebărilor anulate se acordă tuturor candidaților.

e) Întrebarea 50 G1 (49 G2, 50 G3, 47 G4), contestată de 80 candidați.

În privința contestațiilor formulate cu privire la această întrebare a fost incident art. 14 alin. (4) din Regulamentul privind desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1.348/2019, potrivit căruia în situația în care membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor apreciază că se impune anularea întrebării din testul-grilă, iar membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor și cei ai subcomisiei de elaborare a subiectelor nu ajung la un acord, baremele de evaluare și notare definitive se stabilesc de către aceste subcomisii reunite, cu votul majorității membrilor; în scopul realizării majorității, președintele comisiei de soluționare a contestațiilor asigură medierea; dacă membrii comisiilor au mai mult de două opinii, cei ale căror păreri se apropie mai mult sunt datori să se unească într-o singură opinie.

Cu privire la contestațiile vizând această întrebare, subcomisiile reunite, cu majoritate, au hotărât respingerea contestațiilor, motivarea soluției adoptate în majoritate, dar și a soluției minoritare regăsindu-se în procesul-verbal de motivare a soluțiilor dispuse asupra contestațiilor întocmit de subcomisiile reunite.

1. Proba teoretică - Tribunal

Întrebarea 35 G1 (38 G2, 30 G3, 28 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Argumentul inserat în susținerea contestației, potrivit căruia întrebarea excede tematicii și bibliografiei aprobate pentru examen, nu poate fi reținut pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Regulamentul (UE) nr. 1.215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din data de 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială este cuprins atât în tematică (pct. VIII - cooperarea judiciară în materie civilă), cât și în bibliografie.

Potrivit art. 47 alin. (1) din Regulament, cererea de refuz al executării se depune la instanța pe care statul membru în cauză a comunicat-o Comisiei, în temeiul articolului 75 litera (a), ca fiind instanța la care se depune cererea.

În conformitate cu art. 75 (a) din Regulament, până la 10 ianuarie 2014, statele membre informează Comisia cu privire la instanțele cărora trebuie să le fie adresate cererile de refuz al executării în temeiul articolului 47 alineatul (1).

Subcomisia de soluționare a contestațiilor apreciază că, din moment ce însuși conținutul Regulamentului (UE) nr. 1.215/2012 face trimitere la informarea statului membru adresată Comisiei cu privire la instanța competentă să soluționeze cererea de refuz al executării, se impune a se considera că o atare informare nu excede tematicii pentru examen; o atare situație este echivalentă celei în care un text legal cuprins în tematică face trimitere la un alt text legal cuprins

într-un act normativ ce nu se regăsește în tematică, ipoteză în care nu s-ar putea considera că cel de-al doilea text nu s-ar impune a fi cunoscut și că nu s-ar încadra în tematică.

Informarea statului român comunicată Comisiei cu privire la instanța căreia trebuie să îi fie adresate cererile de refuz al executării în temeiul articolului 47 alineatul (1) se găsește pe site-ul e-justice.europa.eu (site-ul oficial al Uniunii Europene), fiind indicat în acest sens tribunalul.

2. Proba practică - Tribunal

Întrebarea 50 G1 (46 G2, 50 G3, 46 G4), contestată de 5 candidați.

În privința contestației formulate cu privire la această întrebare a fost incident art. 14 alin. (4) din Regulamentul privind desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1.348/2019, potrivit căruia în situația în care membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor apreciază că se impune anularea întrebării din testul-grilă, iar membrii subcomisiei de soluționare a contestațiilor și cei ai subcomisiei de elaborare a subiectelor nu ajung la un acord, baremele de evaluare și notare definitive se stabilesc de către aceste subcomisii reunite, cu votul majorității membrilor; în scopul realizării majorității, președintele comisiei de soluționare a contestațiilor asigură medierea; dacă membrii comisiilor au mai mult de două opinii, cei ale căror păreri se apropie mai mult sunt datori să se unească într-o singură opinie.

Cu privire la contestația vizând această întrebare, subcomisiile reunite, cu majoritate, au hotărât respingerea contestației, motivarea soluției adoptate în majoritate, dar și a soluției minoritare regăsindu-se în procesul-verbal de motivare a soluțiilor dispuse asupra contestațiilor întocmit de subcomisiile reunite.

Subcomisia de soluționare a contestațiilor,

The image shows three horizontal lines with handwritten signatures. The top line has a signature that appears to be 'M'. The middle line has a signature that appears to be 'J. Bod'. The bottom line has a signature that appears to be 'A'.

